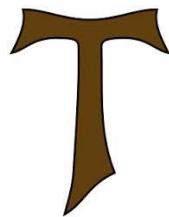

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 24 setembre 2019 núm. 225

ofscat.jimdo.com

ofscatalunya@outlook.es

Un bon curs comença
amb un bon somriure!

Regla de l'Orde Franciscà Seglar

Punt 7

Germans de penitència

*Com a "germans i germanes de penitència",
en virtut de la seva vocació
i impulsats per la dinàmica de l'Evangelí,
mirin de conformar-se a Crist
en la seva manera de pensar i d'actuar,
mitjançant un canvi interior radical,
que el mateix Evangelí determina amb el nom de "conversió".
Atesa la fragilitat humana,
aquesta conversió s'ha d'actualitzar cada dia.*

*En aquest camí de renovació,
el sagrament de la Reconciliació
els serà signe de la misericòrdia del Pare
i font de gràcia.*

QÜESTIONARI

1) Som germans i germanes de penitència:

.-. Quin significat ha de tenir això per a nosaltres, avui?

2) Quina és la conversió que ens exigeix l'Evangelí quan ens parla de "conversió de cor"?

3) En la "conversió constant":

.-. Com poder fer el lligam entre dinàmica de l'Evangelí i fragilitat humana?

PREGÀRIA ATRIBUIDA A SANT FRANCESC

Senyor meu Jesucrist,
us dono gràcies per tot l'amor que em mostreu.
Puix gran senyal és d'aquest amor
que el meu Senyor faci expiar, en aquest món,
totes les faltes al seu servent,
per mor de no castigar-lo en l'altre món.
I estic disposat, Senyor meu, a sofrir amb joia,
totes les penes i contrarietats
que, pels meus pecats, em vulgueu enviar. Amén.

ALS RECORDATS FRARES ALMOINERS

Ah, com me'ls estimo, aquests bons barbuts. Tot i els anys que han passat i els canvis que hem viscut, encara ara, no em sé imaginar un frare caputxí sense barba. Amb aquestes amables i afectuoses paraules, l'Abbé Gilbert Perritaz, terciari franciscà, encapçala el seu llibre de memòries *Entre diable et bon Dieu* (Edicions La Sarine, 2018)), on aplega una colla dels seus articles, escrits amb l'agudesa i el bon estil periodístic que el caracteritzen, i publicats en diverses revistes franceses. El pobre hàbit marró coronat per la gran caputxa i les modestes sandàlies, donaven ales a la meua imaginació d'infant. Cada octubre, un cop passada la festa de sant Francesc, els frares venien al nostre poble a demanar almoïna, i jo no els perdia de vista. El rector els acollia molt bé i des de la trona esperonava els feligresos a ser generosos amb ells.

Quan arribava el gran dia, el meu pare i jo anàvem a recollir-los a la rectoria amb el carro de casa. Els frares captaven vi i formatge a Valais, algunes garrafetes de suc de poma a la Glâne i estipendis per a celebrar misses de difunts. Quan anàvem a ciutat passàvem per davant del convent de Bulle, on els bons religiosos distribuïen la sopa a tots els qui ho demanaven. Els dies de mercat la filera de captaires augmentava considerablement. Els frares no tancaven mai la porta a ningú, ni tan sols a la pagesa que després d'haver venut els llegums i els ous al mercat, acudia, amb les butxaques ben plenes, a demanar la "sopa dels pobres". I els frares ho sabien perquè la coneixien molt bé.... Avui, poca gent ho recorda. Fins i tot te'n trobes algun que en parla amb una barreja d'ironia i amarg ressentiment. Quan jo ja era rector a Vuippens, fra Jérôme m'ho comentava entristit: "Ara és molt diferent d'abans. Et tanquen la porta als nassos mentre et diuen que si vull menjar vagi a treballar com tothom, critiquen els frares i capellans...". Però Jérôme els disculpava: "Hi ha poca feina i la gent s'ho passa malament. Han d'abandonar el camp per anar a caure mig morts de fam a les grans ciutats on malviuen amuntegats en petits apartaments, enyorant el seu poblet i la terra on han nascut".

Mentre vaig poder, cada estiu, tornava a visitar els frares del convent de Bulle, on el pare guardià em feia seure al seu costat, a l'antic i auster refetor. En acabar de dinar, fra Adolphe m'oferia una cigarreta, el pare Samuel em parlava del llibre que estava enllestint sobre la mística terciària franciscana Marguerite Bays, i els joves frares Christian, Charles i Benjamin, discutien sobre pastoral rural.

Ara, el convent de Bulle ja no existeix. Les vocacions a la vida sacerdotal i religiosa escassegen dolorosament i els caputxins, com tots els altres, han hagut de tancar diverses comunitats, però el bé que durant tots aquests segles han fet en el món rural, ha estat enorme.

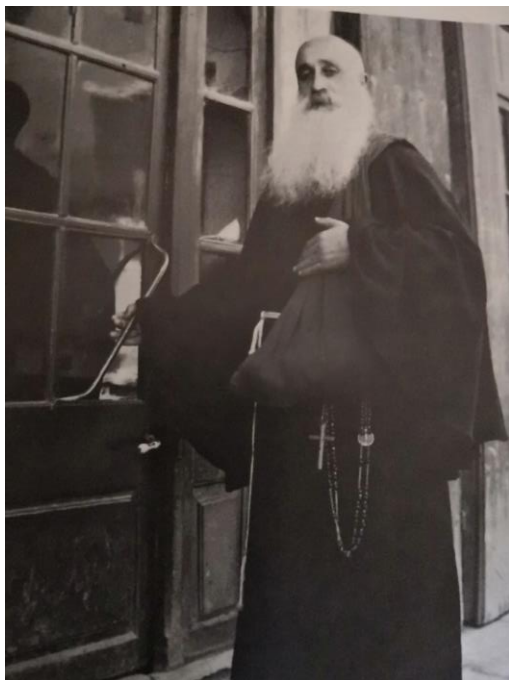
Fins aquí, les paraules del bon capellà terciari i amic dels caputxins. L'Abbé Perritaz ha exercit durant molts anys com a rector de poble, (Darrerament, d'uns quants pobles alhora), i capellà obrer, consiliari de moviments especialitzats, sobretot

de pastoral universitària. Serveixi aquest senzill i fratern homenatge de l'Abbé Perritaz, en record i agraïment pels molts almoiners de la família franciscana que havien recorregut, sovint a peu, els nostres pobles al llarg i ample de Catalunya, atents sempre a les necessitats espirituals i materials dels nostres pagesos; frares de fina sensibilitat, de mirada tendra i franciscana, que arribaven al cor de molta gent. Sovint, la gent te'n parla, fins i tot a Barcelona, però sobretot quan visitem les fraternitats de fora. Persones que d'infants o de joves havien conegut els "germans almoiners".

Alguns d'aquests frares els hem tractat força, ens han acompanyat en els nostres pelegrinatges, especialment a Montserrat, han transcorregut els darrers anys de la seva vida al nostre convents de Granollers, Santaló o Sarrià. I d'això no fa pas gaire temps. Frares amb una fe i una vocació franciscana de pedra picada. El p. Josep Maria Massana, del convent de Santaló, els ha dedicat tot un llibre, editat fa uns anys. Segur que us pot interessar molt i fins us podreu trobar amb alguna figura coneguda.

Aquests frares almoiners van ser uns excel·lents propagadors d'un franciscanisme pràctic i viscut, que captà moltes vocacions a l'Orde franciscà seglar i també com a religiosos i religioses.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap.

Fra Alons de la Pobla de Massaluca (1888-1956)
Almoiner, entrant en una casa amb les alforges al coll.

TRES CARACTERISTICAS A VIVIR

Me ha llamado la atención el discurso que el Papa Francisco dirigió a los participantes en el capítulo general de los Franciscanos M. Conventuales en la audiencia que les concedió en Roma el 17 de junio de este año. He creído oportuno compartirlo porque lo he visto enriquecedor para toda la familia franciscana. En este capítulo fue elegido Ministro general el argentino Fray Carlos Trovarelli .

De lo dicho por el Papa Francisco destaco tres características que le parecen esenciales para ser testigos de Francisco de Asís en el mundo. De todas ellas hablamos con mucha facilidad, pero, constatamos que al tenerlas que vivir en el día a día suponen dificultades

La primera característica es la fraternidad. Lo que sabemos, por propia experiencia, es que no se aprende a vivirla de una vez para siempre. El Papa nos dice: “es un aprendizaje continuo”. Este aprendizaje no crece siempre a mejor, sino que cuando piensas que avanzas, tienes un mal día, una confusión u otro cúmulo de cosas que te hacen retroceder, tomar conciencia de que somos limitados, que no podemos fiarnos. Es la vida, el trato con los que tenemos cerca, que nos hacen curtir. Según nos comportemos con las personas con quienes vivimos avanzamos o retrocedemos.

La segunda característica de la que habla el Papa Francisco es la minoridad de la que dice que es “una elección difícil porque se opone a la lógica del mundo”. No es de extrañar que diga que es difícil viendo el mundo de la política, del poder o del dinero y todo lo que le rodea. Lo mismo sucede en otros muchos ambientes. También en nuestro mundo particular, bien pequeño y desconocido para gran parte de las personas, es una tentación de

Fray Carlos Trobarelli saludado por el Papa Francisco en la audiencia del 17 de junio

Lo mismo sucede en otros muchos ambientes. También en nuestro mundo particular, bien pequeño y desconocido para gran parte de las personas, es una tentación de

la que nos debemos examinar frecuentemente y con sinceridad, pues si nos descuidamos se nos puede contagiar.

Mientras nosotros nos debatimos en defender nuestros espacios de seguridad, de mantener bien alto nuestro amor propio, defender aquello que creemos que hemos conquistado en la vida, el Papa Francisco nos recuerda dos textos del Evangelio que son claves para recordarnos una y otra vez en el vivir de cada día: Uno de Mateo 20,27-28: "No he venido para servir sino para ser servido" y el otro de Marcos 10,43-44: "El que quiera llegar a ser grande entre nosotros, será vuestro servidor, y el que quiera llegar a ser el primero entre todos, será el esclavo de todos". Textos como otros muchos fuera de los límites de la razón para la sociedad en la que vivimos.

La tercera de las características que sale en el discurso es la paz de la que el Papa nos recuerda como San Francisco nos mandaba predicar "paz y bien". Una distinción especial de nuestra orden. De nuevo algo fácil de predicar, pero difícil de vivir sobre todo en el interior de las diversas fraternidades. En ellas no habrá paz sin reconciliación, sin perdón y sin misericordia.

Aunque constatemos que nosotros solos naufragamos, cuando llevamos adelante cada una de estas características debemos de vivirlas recordándonos como Francisco de Asís, en al inicio de su testamento, nos dice: «El Señor me dio hermanos» y con esos hermanos, que no hemos escogido, tenemos que aprender a vivir y hacer un camino de apertura y disponibilidad con el otro.

Os exhorto – les dice el Papa a los capitulares- a que alimentéis vuestra fraternidad con el espíritu de la santa oración y devoción. Según como lo llevemos en nuestra vida se convertirá o no "en una forma de profecía en la Iglesia y en el mundo"

Fra Francisco Pesquera, ofmconv

GLOBALITZACIÓ... ¿DE QUÈ, MORENA?

Estic espès. També estic trist. De fet ha estat un estiu molt trist. No plou. La sequera ha estat considerable. Boscos cremant desafortadament per tota la Península Ibèrica, també a Canàries. Sibèria traient foc i l'Àrtic per la zona d'Alaska, que ja és "el colmo" que es cremi l'Àrtic i finalment l'Amazònia. També m'han parlat d'una zona de l'Àfrica Subsahariana, però aquesta sembla inexistent, si és que és cert, per als mitjans informatius. Ha estat sinistre còsmic. L'Amazònia m'ha recordat la pel·lícula "Quo Vadis?". Si recordeu Neron va fer cremar Roma i va donar la culpa als cristians i "¡Aquí paz y después gloria!". Està cremant l'Amazònia a tort i a dret i el poder establert acusant els ecologistes. Sobretot caps de turc. Ningú no assumeix cap responsabilitat. I embolica que fa fort. No. De cap manera. No entraré en valoracions que em farien perdre les formes més evidents i els modes i les maneres. Però sí que és cert que soc víctima d'un enorme enutjament. Quasi ira. I ara ja ho barrejo tot. I soc un garbuix de moltes coses. Política, economia, societat, víctimes, ecologia i globalització. Tinc tots els estaments en crisi.

Prou sabeu que no milito en l'ecologisme. Però també sabeu que cada cop que reso el "Credo" dic "Crec en un sol Déu, Pare Totpoderós, Creador del cel i de la terra". I això és una veritat de fe. A més, vinculant. Per tant, sé el que em toca com a cristià. I per l'altra banda poseu-hi a Sant Francesc. Per tant tinc, no ho imposito a ningú, però personalment tinc el deure moral i l'imperatiu categòric de fer el que pugui. Ja sé que és molt poc, però no em puc quedar amb les mans creuades i dient que tot és una injustícia i que no hi ha dret com ho faria en Calimero.

I ara, per a més inri... se m'ha acudit llegir tot això en clau de la tan cacarejada globalització. Sí, aquest fenomen tan peculiar que ens hem inventat perquè els grossos s'aprofitin dels petits però que es ven com el no va més de la interrelació humana. Fins i tot li hem buscat una definició que ens omple de satisfacció i orgull: *Es tracta d'un procés econòmic, tecnològic, polític, social i cultural a escala mundial que consisteix en la creixent comunicació i interdependència entre els països del món unint els seus mercats, socials i culturals, a través d'una sèrie de transformacions socials, econòmiques i polítiques que li atorguen un caràcter global. La globalització és sovint identificada com un procés dinàmic produït per la societat i que ha obert les seves portes a la revolució informàtica, arribant a un nivell considerable de liberalització i democratització en la seva cultura política, en el seu ordenament jurídic i econòmic nacional i en les seves relacions nacionals i internacionals.* (sic. Traduït de wikipedia). Sort que en el mateix article s'inclou una "delicada" definició de l'economista i escriptor José Luis Sampedro Sáez que la incloc tal com ell la va escriure i que la trobo genial: *"Constelación de centros con fuerte poder económico y fines lucrativos, unidos por intereses paralelos, cuyas decisiones dominan los mercados mundiales, especialmente los financieros, usando la más avanzada tecnología y aprovechando la ausencia o debilidad de medidas reguladoras y de controles públicos"*.

Diem que el món se'ns ha fet petit. Diem que no hi ha distàncies. Tot és a l'abast de tot. Una tecla, en una fracció de segon, fa arribar una notícia d'una punta del planeta a un altra. En molt menys de 24 hores hi ha possibilitats de situar-se a les antípodes d'on ara tenim posats els peus. Tot això és cert, però ho podem pair? Ens ho podem empassar? Amb tots els recursos que tenim encara no hem estat capaços d'erradicar molts mals d'aquest món. Mals horribles que si fem servir el mateix criteri que emprem per referir-nos a les nostres comunicacions els tenim al costat de casa. La gana de Etiòpia a quant està...? A cinc hores d'Espanya i d'Itàlia? Poc més o menys el que durà la final de l'Open d'Austràlia entre Novak Djokovic i Rafa Nadal, 5 hores i 53 minuts.

I així, ens empassem la globalització com un meravella de comunicació i interrelació del món entre ell mateix i incautament ens movem en un àmbit que només afavoreix els poderosos, el capital, les multinacionals i butxaques, molt grans, grandíssimes i enormes, que no tenen en compte que aquest planeta és un lloc per a tots, en el que hi hem de viure tots, fins i tot, hi tenen el mateixos drets tots aquells que no estan "globalitzats" segons el criteri dels poderosos, que per altra banda són desheretats de tot el que és des de sempre d'ells a través de la força, la manca d'escrúpols, la il·legalitat, els furtius. I s'ha desheretat a gent que de segles estan en la seva terra, en el seu àmbit, en el seu lloc, obligant-los a un èxode vergonyós i inhumà com és en el cas de l'Amazònia, per exemple.

Tampoc mai ningú d'aquests poderosos especuladors s'ha dignat pensar que quan nosaltres van venir al món, aquest món ja funcionava i que nosaltres hem de sortir d'ell i l'hem de deixar funcionant pels que vindran; que la vida d'un home, i poso valors occidentals com a referència, té una mitjana de vida de 80 anys i que el planeta en té uns pocs més... Crec que la diferència oscil·la entre milions d'anys, poc més o menys i els 80 anys de mitjana de vida humana. I el que és més trist, el planeta no necessita de la vida humana per sobreviure, més ben aviat al contrari, és la vida humana qui necessita el planeta i és la vida humana, d'alguns "humans" que l'està fent malbé.

Una altra cosa que em fa mal, i això és insoluble, l'explotació indiscriminada. Les grans explotacions són possibles perquè hi ha gent que les fa possibles i que brinda una demanda de mercat que passa per la destrucció. I que paguen pel producte desitjat. Els guanys no reverteixen mai en el territori ni en els legítims propietaris de la terra. Una mena de parasitisme i vampirisme espectacular. Desapareixen elefants i rinoceronts perquè hi ha gent sense escrúpols, de les teòricament parts més desenvolupades del planeta, que els converteixen en objecte dels seus propis capricis. Deia un home del meu poble, era un savi d'aquells que traspuen saviesa humana per la pell i els ossos que totes les campanyes contra el foc, per exemple, són ben inútils. Només cal que hi hagi un individu, sense entranyes, o simplement alienat que disposi d'un misto i el vulgui fer servir, el foc ja hi és present, almenys en la ment d'aital subjecte i per tant, és un projecte d'incendi que camina. I és que els percentatges mai comporten un cent per cent.

Nous cregueu que m'ho empasso tot. Ara resulta que l'Amazònia l'hem de preservar perquè és la reserva d'oxigen del "mundo mundial". I està clar, com que és la reserva d'aire dels nostres pulmons, mig món i molta part de l'altre s'està esfereint. No. Les coses no funcionen així. Hem fet malbé les nostres contrades i ara hem de salvar les que no són nostres perquè ens convé. Sí. Així funciona la globalització. I així anem.

Quan més globalitzats estem i després de fer-ho malbé tot, ens preocupem d'allò que, si no fos perquè estem com estem, mai hauríem reivindicat que fos nostre. Ara resulta que la globalització, que ho ha polvoritzat tot, ara, en aquest moment, resulta que els que vivíem dins de la gran mansió, volem sortir al jardí i ens l'hem carregat i acusem a tothom de que ens ho han pres.

El que passa a l'Amazònia i a moltes altres parts del planeta, i he dit moltes, no és ni més ni menys que una posada en evidència de com vivim, de quina és la nostra manera de fer i de l'ús que en fem de les coses. Ara als franciscans ens toca reivindicar una manera d'ésser, la pobresa, i no com una forma de vida, tampoc com a identitat, ni molt menys, ens toca reivindicar la pobresa com una manera de fer. I ara és de fer, no de ser. I sobradament sabeu que jo soc un militant del ser, més que no pas del fer. Però ara cal fer.

Fra Joaquim Recasens, ofm

DESDE MI RINCÓN

Libro del Apocalipsis

(Algunos datos para poder entender mejor el libro del Apocalipsis)

Contexto histórico

Muchas de las interpretaciones que se han hecho históricamente de esta obra adolecen de no tener en cuenta suficientemente la situación en que se encontraban las comunidades cristianas en las que surge este escrito.

El Apocalipsis fue escrito a finales del siglo I o principios del siglo II, cuando las persecuciones romanas contra los cristianos se hicieron más cruentas, en tiempos del emperador Domiciano.

Hemos de tener en cuenta que el Apocalipsis fue escrito para consolar y animar a los cristianos que sufrían las persecuciones y atrocidades del imperio romano.

El Apocalipsis no pretende dar una discusión anticipada de los acontecimientos del futuro, sino presentar una misma realidad bajo varios símbolos diferentes.

Así el Apocalipsis se hace actual en los cristianos perseguidos hoy en día por el mundo: En Corea del Norte, Afganistán, Pakistán, Nigeria... Durante 2017, Open Doors, registró un total de 3066 cristianos muertos por causa directa relacionada con su fe y 793 iglesias atacadas.

El autor

Es el mismo autor el que nos proporciona su nombre: Juan (1,1-2,4), señalando que, como siervo de Dios, ha sido un receptor privilegiado de unas revelaciones divinas que ha de comunicar a las iglesias.

Género literario

En el texto hace referencia a la literatura apocalíptica. En el libro del Apocalipsis aparecen también el género profético y epistolar. Y también el género literario apocalíptico: revelación. Se puede definir al texto apocalíptico al conjunto de expresiones literarias surgidas en la cultura hebrea y cristiana durante el período helénico y romano (siglos II y I a. C. hasta mediados del siglo II) y que expresan, por medio de símbolos y complejas metáforas, la situación de sufrimiento del pueblo judío o de seguidores de Cristo y su esperanza en una intervención mesiánica salvadora.

La simbología

El autor de la Apocalipsis usa el “instrumento” de los símbolos para que capturemos algunos aspectos de la revelación divina. El símbolo tiene un carácter irreductible que le permite expresar ciertas realidades que superan el nivel racional. Las imágenes simbólicas del Apocalipsis pertenecen al ambiente cultural del Antiguo Testamento. Todo simbolismo ha de ser advertido, asimilado, descifrado y casi traducido a un equivalente realista.

Pero después de su «traducción», hay que volver al simbolismo, y dejar que la fuerza del símbolo nos transmita toda su fuerza expresiva. El símbolo tiene un carácter irreductible que le permite expresar ciertas realidades que superan el nivel racional. Las equivalencias realistas son simples indicadores. Es la elaboración completa realizada por el lector-oyente la que logrará la síntesis intuitiva de la comprensión del símbolo.

No son nunca citas explícitas, sino elaboradas, transformadas y utilizadas espontáneamente con una gran creatividad.

El simbolismo teromórfico: el simbolismo de las formas de animales salvajes o teromórfico reenvía a la percepción de un nivel de realidad heterogéneo, obscuramente superior al nivel humano. Su acción ejerce un influjo sobre la vida de los seres humanos y sobre su historia, aunque bajo el control de Dios. Expresan una fuerza, unas veces positiva y otras negativas, que se introduce en la historia y la lleva hacia la conclusión escatológica. En la Jerusalén celestial desaparecen todos los animales, y nada más queda el cordero.

El simbolismo antropológico: el Apocalipsis se preocupa de los sufrimientos humanos, las relaciones injustas en el comercio, etc. (18,11-13.17).

Toma al ser humano como metáfora, con respecto a sus aspectos relacionales: el amor (noble y prostituido), el matrimonio, la fecundidad, el parto...; y sus posiciones: estar derecho, sentando...; insiste en las partes del cuerpo: la cabeza, la frente, el rostro, la mano, el pie, los dientes, los cabellos, la voz, etc.

El simbolismo cromático: el rojo, color de la sangre, símbolo de la crueldad (6,4; 12,3). El negro, como signo de algo negativo: el sol se vuelve negro (6,12); el caballo negro (6,5) imagen, seguramente, de la injusticia social...

El blanco, color de positividad, de pureza... (3,4; 4,4; 6,11; etc.). Los cabellos blancos como la nieve (1,14), imagen de la trascendencia; el caballo blanco (6,2), como fuerza mesiánica.

El color pálido del cuarto caballo (6,8) simboliza la muerte, la caducidad de la vida.

El simbolismo aritmético: en la base del simbolismo aritmético está la creencia de que la realidad (tanto en el nivel humano como en el trascendente) se puede medir y determinarse, ya que sigue un orden.

Por ejemplo, el número 7, y todos sus múltiplos, indican totalidad. La mitad del 7, es decir 3,5, indica sólo una parte, o sea algo que no llega a la totalidad y es, por tanto, limitado.

En los dos casos (42 meses y 1.260 días) son tres años y medio, por tanto, un tiempo limitado y que tiene un fin.

Tanto en hebreo como en griego, a cada letra del alfabeto le corresponde un número. Y resulta que la suma del valor numérico de las consonantes de *Nerón Cesar* es 666. Miríadas de miríadas es un número que indica una dimensión más allá de lo imaginable.

El número 1000 indica la totalidad propia de Dios y la acción de Cristo. Durante mil años el mal será controlado y, por tanto, toda la realidad está bajo el reinado de Dios (20,1-6). El 12 y sus múltiplos están relacionados tanto con Israel como con el grupo de los «Doce» más íntimos de Jesús.

Los 24 ancianos (12 + 12) aluden a los doce patriarcas (de donde provienen las 12 tribus de Israel) y a los doce apóstoles (4,2.10; 5,8.14; 11,16; 19,4).

Los 144.000 (12 x 12 x 1.000) representan la plenitud del Pueblo de Dios. Los que serán salvados pertenecen tanto a las doce tribus de Israel (7,4), como al nuevo pueblo de Dios, representado por los doce apóstoles (14,1.3).

Las visiones del futuro del Apocalipsis, su escatología, representan el principio y el fin, el tema más recurrente de toda la mitología: la lucha del bien contra el mal... bajo la clara visión de la interpretación bíblica de la historia: al final el bien vence al mal.

Fº Javier Conejo, ofs

LA SAVIESA

A continuació us escric uns pensaments savis “franciscans” que no són meus, evidentment:

- La veritable connotació de la humilitat és l'autoanul·lació.... Si als actes d'un aspirant a la salvació o els d'un servidor els manca humilitat o absència d'ego, no hi ha un anhel de salvació o de servei. El servei sense humilitat és egoisme.
- Una vida de servei ha de ser una vida d'humilitat. Qui està disposat a sacrificar la seva vida pels altres difícilment té temps per a reservar-se un lloc al sol ... la veritable humilitat significa el més enèrgic i constant esforç adreçat completament al servei de la humanitat.
- El silenci és un gran ajut per al cercador de la veritat. En l'actitud silenciosa, l'ànima troba el camí cap a una llum més clara La nostra vida és una llarga i àrdua recerca de la Veritat i l'ànima necessita el repòs interior per a trobar tota la seva alçada.
- La lleialtat al Governador dels governadors desbanca totes les altres lleialtats i els hi dona una base intel·ligent.
- El temor no té cap lloc al nostre cor quan ens hem desapropiat de l'afecció a la riquesa, a la família i al cos ... Quan deixem d'esdevenir propietaris i ens reduïm a la categoria de servidors, més humils que la pols que trepitgem, totes les pors s'esvaeixen com la boirina.
- El perfecte acompliment de l'ideal de no-possessió exigeix que una persona, com els ocells, no tingui cap sostre sobre el cap, cap vestit ni cap reserva de menjar per demà.
- El servei als pobres ha estat el meu desig més profund i sempre m'ha dut enmig d'ells i m'ha permès identificar-me amb ells.

A qui devem aquestes perles de saviesa franciscana? A Sant Bonaventura? A Sant Bernardí de Siena? Doncs no, a un personatge més recent, l'aniversari del seu 150 naixement celebrem el 2 d'octubre de 2019, apòstol de la pau i la no-violència, Mahatma Gandhi.

Espero no haver escandalitzat ningú amb les comparacions ecumèniques, però m'ha semblat interessant veure els vasos comunicants entre les tradicions de saviesa de la humanitat i compartir-ho amb els i les germans/es franciscans/es seglars de Catalunya, que segur tenen en bon concepte a Mohandas K.Gandhi.

Potser com a orde, ens podríem plantejar participar en algun dels petits homenatges que li faran al llarg de la propera tardor o programar alguna activitat sobre la seva herència social i espiritual, més en aquests moments en què les idees de resistència passiva, desobediència cívica i no-violència estan tan presents a nostra vida social.

Josep M. Garcia-Picola,ofs

AMISTAT

Per gairebé la majoria de persones que portem una vida laboral activa o no, uns dies d'aquesta estació de l'any, de l'estiu, son sinònim de temps de lleure. Les vacances són el millor moment per gaudir dels beneficis de l'amistat. El temps de lleure ens aporta un temps privilegiat per retrobar vells amics i també per fer-ne de nous. Aquests dies de calma ens permeten adonar-nos fins a quin punt els veritables amics són un tresor inestimable.

El lligam que mantenim amb ells de veritable amistat ens converteix en millors persones. Sovint ens transforma per ser millors, i de vegades ens canvia, ens torna diferents, però sempre hem de tenir present que si fos per ser pitjor, no podríem considerar com amics aquestes persones que formen part del nostre cercle d'amics.

Les ànimes de dos bons amics es fonen en una, segons sant Bernat de Clairvaux. A un amic se li confia tot, sense dubtar. La relació d'amistat és tan preciosa com l'amor, és una relació de germanor molt profunda.

Segons Aristòtil, els tres criteris que marquen una gran i veritable amistat són: la benvolença, la reciprocitat i la convivència.

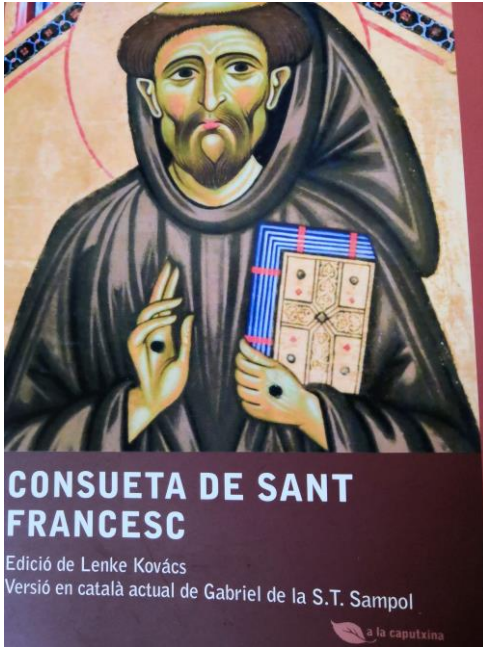
La benvolença consisteix en estimar l'altre i a desitjar-li el millor. La reciprocitat caracteritza aquell lligam de canvi, de comunió, on cadascun dona i rep de l'altre, més enllà de les diferències d'edat, de condició, de talents ... En relació amb la convivència, per conèixer l'altre, cal haver compartit llargues estones junts, tant de cara a cara com en la distància, ja que el cor no entén de distàncies ...

Qui té un amic té un tresor. L'amic és un do de Déu, que sempre cal agrair. Amb el temps, aquesta veritable relació creix i s'enforteix, però cal regar-la amb l'aigua de l'amor d'amistat ...

Tenim amics ?

Balbina Birba, ofs

CONSUETA DE SANT FRANCESC

Representació

dia 5 d'octubre a les 12h.

Convent dels Caputxins

Santa Maria, 7

Arenys de Mar

La Consueta de sant Francesc és un text de tradició medieval poc conegut, que aquest volum pretén recuperar per al lector del segle XXI. Es tracta d'una peça teatral mallorquina en vers, inclosa en l'anomenat Manuscrit Llabrés, recull de textos teatrals que es representaven a l'illa de Mallorca abans del segle XVI. L'obra narra la vida de sant Francesc d'Assís i la seva conversió, des d'una vida dissoluta i plena de dispendis a una de totalment virtuosa, i com els seus primers deixebles van continuar el vot de pobresa i humilitat iniciat pel sant.

Gràcies a la recerca de la Dra. Lenke Kovács i a la versió en català actual de Gabriel S.T.Sampol, podem llegir la **Consueta** de manera contextualitzada, transcrita de manera fidedigna i també en una versió adaptada per poder ser representada avui dalt d'un escenari.

El resultat és un text fresc, que tot i conservar la mètrica de la versió original, es presenta ara amb un llenguatge viu, entenedor i actual.

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 8 de setembre, 2º diumenge.

Diumenge 15 de setembre, 3er diumenge

Fraternitat d'Arenys de Mar

Dissabte 14 de setembre, sortida cap a sant Martí a les 16,30h

Inici de curs de l'Ofs a Sant Martí del Montnegre, esteu tots convidats

Diumenge 15 de setembre, 9h. sortida davant el Calisay, 10h. acollida i petit esmorzar, 10,30h. Informacions varies 11h Eucaristia, 12,15h. Assemblea. Petit film del Papa Francesc sobre la Misericòrdia. Seguidament, treball del tema coordinat per Fra Cinto. 14h dinar fratern i compartit.

Dimarts 17, Impressió dels estigmes del nostre Pare Sant Francesc d'Assís.

Diumenge 22, 4art. diumenge.

Dijous 3 d'octubre, vigília de la festa de sant Francesc. Commemoració del Trànsit o Mort de sant Francesc a les Fraternitats.

Divendres 4 d'octubre, Solemnitat de Sant Francesc.

Celebració a totes les Fraternitats.

Dissabte 5 d'octubre, 12h. REPRESENTACIÓ “**Consueta de Sant Francesc**” al Convent dels Caputxins, d'Arenys de Mar, carrer Santa Maria 7.

DISSABTE 5 d'octubre, 16h. CAPITOL PROVINCIAL, A Pompeia, Diagonal 450, entrada pel costat dret de l'Església.

Dimarts 22 d'octubre, L'Esperit d'Assís, 19,30h. Cripta del Santuari de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450.